

שינאה עצמית

שחוב הייתי במילואים. ושחוב פגשתי את העם. שחוב אני מדווח.

אני מסתכל במה שכתבתי אחרי המילואים הקודם מים לראות מה נישתנה, שהרי עברו שיבעה חודשי שים וגם התחלפה ממשלה בינתיים.

לא הרבה השתנה, כמעט לא-כלום בעצם.

חלוקת המעמדות היא בדיוק כשהיתה. הקצינים ממוצא כלכלי-חברתי אחד, החיילים ממוצא כלכלי-חברתי אחר. ולא צריך להגיד לכם מי מאיזה מוצא. אתם הרי מכירים את זה. פה ושם יש איזה יוצא מן הכלל, אבל זה רק מראה כמה שיש כלל.

הפעם אבל שמתי לב למצב המעמדי בתוך המחלקה שלי. מפקד המחלקה הוא אישכנזי, סטודנט

תמיד תהא הממשלה יותר ליבראלית מעמדה, נישאר בתוקפו גם לאחר חילופי השלטון. לעומת העם ממשיכים ראשי-הממשלה ושריו להיות ליבראלים באורים והומאניסטים מופלאים.

דבר אחד ישכן נישתנה — מסורת, הם יודעים מה שהם עושים" שהונהגה בימי גולדה-דיין, ושנראה היה שבוטלה לאחר מלחמת יום-הכיפורים, חזרה לימי תיפארתה. שחוב מרגיש העם בטוח שהם יודעים מה שהם עושים.

אבל, כמו שאומרת אמא שלי, לא זה מה שרציתי לספר.

או אני אתחיל בפתחה מלומדת: בכל מימשל ישנם אנשים מסויימים שאליהם מתייחס העם בביטול ובזלזול ועושה אותם ללעג ולקלס, למשל ולשנינה ומתנגלגל על הריצפה מרוב צחוק כשהם מופיעים בטלוויזיה. זהו דרכו של עולם.

במימשל הנוכחי אלו הם דוד לוי ואהרון אביר-חצירא.

במימשל הקודם היו אלו ישראל ישעיהו, שלמה הלל ואהרון אוזון.

ונישאלת השאלה: מה המשותף בין דוד לוי, שלמה הלל, אהרון אוזון, אהרון אביר-חצירא וישראל ישעיהו? כל החמישה הם לא-אישכנזים.

אוזון. שלמה הללים מבטלים את שלמה הלל. אהרון אביר-חציראים ביום לאהרון אביר-חצירא.

אין סאן גוענות אישכנזית כלפי הפרענקים. כבר לא צריך את זה. יש כאן גוענות עצמית. סלף-סחביס. בני עדות-המזרח צוחקים על הפרענקים. ימות המשיח הגיעו. האישכנזים כבר לא צריכים לעשות כלום. הפרענקים כבר עושים את זה בעצמם והרבה יותר טוב. החינוך הצליח.

ישלוחים שנות חינוך דודר שלם צחוק מעצמו, לרעג לעצמו, מזלזל בעצמו, מבטל את עצמו, בז לעצמו.

דודר שלם שונא את עצמו עד מוות.

כמו במחזה של חנוך לויין הם עומדים על הבמה ונחשאים יום-יום מונולוג:

„אתם יודעים מה זה גדול ושחור וגמר בית-ספר עממי? ... זה הר הפחם בוולס... זה-זה... ומה זה קטן ושחור ולא גמר בית-ספר עממי? ... זה אני... זה-זה-זה... הגה, תסתכלו עלי — אני שחור, קטן הלא גמרתו כיתה בית אפילו... זה-זה... אני פרי-מיטבי לגמרי... אפילו אנגלית אני לא יודע... הגה, יום אחד רציתי להגיד למישהו, „הבה נדבר גלויית“, או אמרת לי, „לטס טוק פוסט-קארדס“... זה-זה... פוסט-קארדס — גלויית, יעני, של דואר... זה-זה... גם המיבטא שלי מצחיק — „לטס טוק פוסט-קארד-

תראה איך שאתה נראה, חתיכת אידיוט! אתה מכו-ער ומסריח! בעיניים שלך רואים שאתה שקרן בדם! יש לך שפם מלוכלך של פרי-מיטיבים! אתה לא יודע אפילו לדבר! אתה מכוער פרימיטיבי וטיפש! זה מה שאתה!

תסתכל בראי טמבל מטו-מטם! כולך מגעיל! יש לך עיניים מלוכלכות של גנב בן גנב! השפם שלך מכוער כמו הפרצוף שלך! המיבטא שלך מצחיק! אתה מסריח מפרי-מיטיביות! אתה טמבל פרי-מיטיבי ומכוער! זה מה שאתה!

ב. כל החמישה הם יוצאי עדות-המזרח.
ג. כל החמישה הם פרענקים.
ד. לפיכך הפכו כל החמישה, בהגיעם לתפקידים ממלכתיים, לנחשאים לבדיחות, לזלזול וללעג.
ה. על כן נושאי הבדיחות, הזלזול והלעג הם: מיבטא מזרחי, חוסר הישכלה פורמאלית, צבע עור סהה, אי-ידיעת השפה האנגלית, מראה חי-צוני וכיוצא באלו.

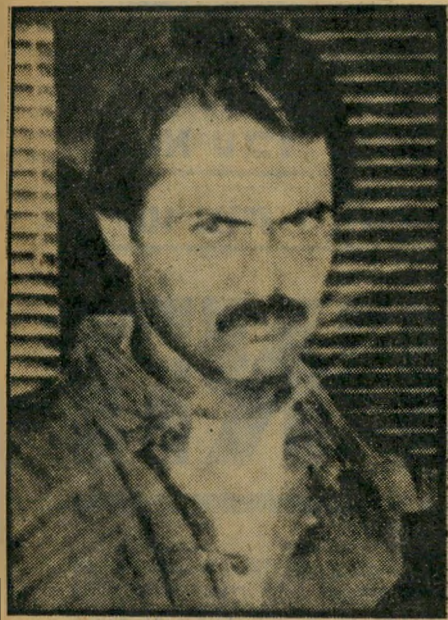
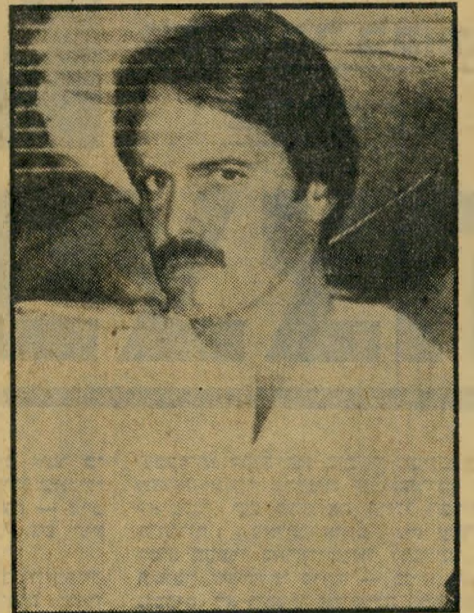
מסקנה: יש כאן תופעה פשוטה של יחס גועני שחור מסיבות גועניות עמוקות.

אי-הכללתו ברשימת הנלעגים של אף לא איש-כנזי אחד, חלו יהיה זה אליעזר שוסטק אפילו, רק מחזקת את מניעיה הגועניים של התופעה. לא טיפ-שות מופלגת של האנשים היא שגורמת שיצחקו להם, אלא גוענות מופלגת של האנשים היא שגורמת שיצי-חקו להם.

אבל מה שהכי מצחיק בכל העניין הוא זהותם של הצוחקים.

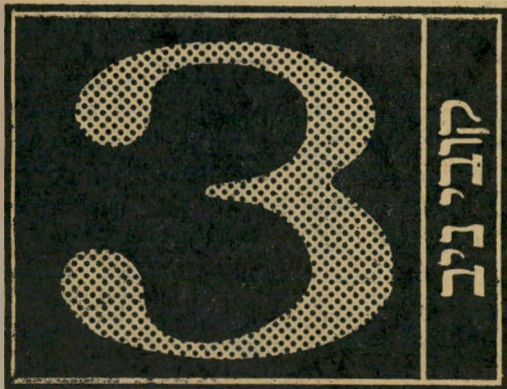
מי צוחק מדוד לוי? מי להעג לישראל ישעיהו? מי מזלזל באהרון אוזון? מי מבטל את שלמה הלל? מי בז לאהרון אביר-חצירא?

דוד לויים צוחקים מדוד לוי. ישראל ישעיהוים לוי-עגים לישראל ישעיהו. אהרון אוזונים מזלזלים באהרון

טס" ... זה-זה... אנגלית עם חית העין... זה-זה... כמו ערבי... ואני גם מכוער... הגה, תסתכלו כמה אני מכוער... אני המכוער מכולם... זה-זה... המי-סוטר בעולם... ואני טיפש... ואני באמת טיפש... פעם מישהו אמר לי, אצלו בבית, שאני אלך לראות אורל הוא נימצא אצלי בבית... ואני הלכתי... זה-זה... והוא לא היה שם... „לך תיראה אם אני נימצא אצלך“ ואני הלכתי... זה-זה... כמה שאני מטומ-טם..."

וזה נורא מצחיק. מאוד נורא מצחיק. מצחיק נורא.

ומפעיל-מחשב. כל המש"קים (וזה כולל גם אותי) אישכנזים וכולם, לבד מאחד, עצמאים או בעלי מק-צועות חופשיים. החיילים, לעומת זאת, כולם לא-אישכנזים ורובם פועלים. אבל זה רק מקרה, כמובן. מספר המשקיעים בבורסה גדל במידה ניכרת, וזה מראה כנראה, שיש פריחה כלכלית או צמיחה במשק או גידול בייצור או משהו כזה.

גם כאן, הפלא והפלא, נמשכת החלוקה המעמדית. העצמאים, הסטודנטים, בעלי-המקצועות החופשיים (או, בקיצור — המפקדים) משחקים בבורסה ומרווייחים היום הרבה כלי לשלם מס (אין מיסים על רווחים בבורסה. זה החוק). הפועלים (או — החיילים) עובי-דים, משלמים מיסיהם בזמן, ואין להם מרשג מה זה איי.די.בי. או ירדן או נקודות או דיווידנדים או מניות-הטבה.

כך שלאט-לאט מתבהר העניין ולא קשה לנחש לפי מספר נתונים נתון את נתון העולם. למשל: מפקד הפלוגה הוא בעל-סטייקיה ומשחק הרבה בבורסה. האם הוא גר בדימונה?

לא. שאלה נוספת: החייל X הוא ממוצא מרוקאי, פועל גר בעירת-פיתוח ולא שמע אף-פעם על ירדן-השקעות. האם הוא הצביע ליכוד? כן. ככה זה. מה שמזכיר לי שחוק הטבע-האנושי, האומר כי